

Judit Édesanyja Testvéreivel

Édesanyám nyolc testvérével.

A legidősebb gyerek a Sanyi volt, ő valami kereskedelmi iskolát végzett, és főkönyvelő lett. Két gyereke volt. Sanyit az egyik fiával együtt vitték el a németek egy teherautón valamikor 1944-ben; valami erdőben voltak, és azt mondta a fia, 17 éves volt, hogy itt meg lehetne szökni. Sanyi nem mert, a fia viszont leugrott, berohant az erdőbe, és beállt a partizánokhoz, tehát ő életben maradt. Sanyiról semmit sem tudunk. Volt a Frédi, aki orvos volt itt Zuglóban. A feleségét Ecksteinnek hívták. Nagyon gazdag emberek voltak kinn Zuglóban. Fuvarozási vállalata volt a szüleinek. Ő pedig teniszezni járt, fehér szoknyában, meg a Tátrába mentek télen síelni, és imádott bridzselni - ő volt a polgári elem ebben a családban. Frédi az első világháborúban mint orvos Isonzónál volt, és valaki rálőtt, és emiatt ő háborús sebesültnek számított. Ezért ő valami nagyon magas kitüntetésben részesült, és nagyon sokáig mentessége volt a zsidótörvények alól [lásd: zsidótörvények Magyarországon], és amikor már neki is bujkálnia kellett, akkor a felesége szeretője elbujtatta az egész családot. Ez így fel volt vállalva, hogy van szeretője.

Volt aztán a Lajos, ő pék volt. Lajos nagyon nagy magyar volt, csavart bajusza volt, minden. És azt mondta [a holokauszt alatt] - még itt van a fülemben -, "hogy most mostoha gyereke vagyok az édes hazámnak, de leszek én még édes gyereke az édes hazámnak". Munkaszolgálatos volt, eltűnt, soha nem jött vissza.

Aztán volt a Jenő [1877], az szabó volt. A felesége kereskedő volt, libafeldolgozó. Neki is volt az első világháborúban valami magas kitüntetés, úgyhogy egy ideig ő nemhogy munkaszolgálatos nem volt, hanem keretlegény volt. De aztán őt is elvitték, és eltűnt, nem jött vissza. Neki volt két gyereke, mind a kettőt meggyilkolták 1944-ben. Akkor lett az anyukám, Ilus [szül. 1899]. Anyukám pont a Jenő két éves születésnapján született. A nagymama otthon szülte az összes gyereket, mert

volt neki egy orvos bátyja, ő segített, és bepólyálták az anyukámat, s odatették Jenőke ölébe, aki egy kis sámlin ült, hogy itt van a születésnap ajándékod. Jenő fölállt; nem kell - mondta.

Akkor a következő az Imre volt, ő is orvos volt. A második világháborúban nagyon hamar orosz fogságba került. Azt mondta, hogy nagyon rendesek voltak az oroszok. Hát egy orvost megbecsültek. Visszajött, és itt Zuglóban volt a körzeti rendelő igazgatója. Nálunk lakott, olyan volt, mint az én pótapukám. Megnősült még, s aztán nagyon-nagyon hirtelen meghalt 1953-ban.

Akkor volt az Erzszi, ő tisztviselő volt, egész életében egy zene-hangszerboltban volt vezető tisztviselő, egy értelmes, okos nő volt. Őt elvitték, és nem jött vissza. Akkor volt a Gyöngyi, az iker, de a születéskor az ikertestvére meghalt. Ő lámpaernyő-készítő volt. Krausz Zsigmond volt a férje, ő is meghalt [a holokausztban], de a Gyöngyi visszajött, aztán még egyszer férjhez ment, és nagyon hamar rákban meghalt. Lehet, hogy azért, mert rajta kísérleteztek mint ikren, amikor kint volt Németországban.

Az utolsó volt az Aranka, neki volt valami szakmája, talán kesztyűkészítő volt. Férjhez ment - egy ilyen kényszerházassága volt, mert már ő nagyon öregnek érezte magát, és gondolta, hogy hozzámegy ehhez a Pollákhhoz. Mindig mondta, hogy nem szereti. Lett neki két gyereke, ma is élnek a rokonok valahol.